

ligt for Finantsministeren, at der Hayes Noget til Disposition for vedkommende Ministre, som de selv kunne raade over og som de selv kunne bære Ansvar for. Det er meget lettere for Ministrene at requirere Penge fra Finantsministeren, end paa eget Ansvar at anvende det, som er stillet til deres egen Disposition, og det er meget vanskeligt for Finantsministeren, hvor han er i Tvivl om, hvorvidt der maatte være mere eller mindre god Grund til at ansee det for absolut nødvendigt, at lade en Udgift afholde af Contoen til usforudsete Udgifter, da at nægte sit Samtykke dertil, naar det ikke løber op til store Summer. Jeg skal tillade mig at bemærke, at det i en ikke ubetydelig Grad vilde forstyrre Finantsoversigten, naar man vilde forlange Alt, som vedkommer de forskjellige Ministeriers Detailbestyrelse, opført imellem hinanden. Jeg troer derfor, at det baade med Hensyn til Besparelsen og for Oversigtens Skyld er ønskeligt og nødvendigt, at det i den Henseende bliver ved hvad der er foreslaaet i Budgettet.

En æret Taler har ønsket at vide, hvorvidt det var Mening, at der skulde udfordres Kongelig eller ministeriel Resolution til at anvise Udgifter af disse 800,000 Rbd.; jeg kan ikke med fuldkommen Sikkerhed sige, at alle Udgifter, som deraf ville være at bestride, nødvendig fordre Hans Majestæts Samtykke. Ministeriet har i den Henseende fulgt den Anskuelse, at man i de Tilfælde, hvor Hans Majestæts Samtykke hidtil har været erhvervet, har vedblevet at gjøre det, fordi Ministeriet vel har maattet vogte sig for at unddrage sig Hans Majestæts Overblik over Statens Bestyrelse meer end høist nødvendigt. Det kan vel være, at derved bliver forelagt Kongen forskjellige Details, som Regjeringens Medlemmer selv kunde afgjøre; men jeg troer, at dette er bedre end at vælge den modsatte Fremgangsmaade og drage en altfor skarp Grændse i saa Henseende. Hvad derimod de Udgifter angaaer, som afholdes af de specielle Conti for de forskjellige Ministerier, troer jeg,

at det hyppigt vil være Tilfældet, at vedkommende Minister vil ansee sig berettiget til derpaa at assignere uden iforveien at indhente Kongens Samtykke dertil, hvoraf jeg ogsaa anser det som en Selvfølge, at vedkommende Minister heller ikke behøver herom at correspondere med Finantsministeren. I Forbindelse hermed turde det maaskee være mig tilladt at besvare et Spørgsmaal, som blev gjort angaaende hvorledes Regjeringen tænkte sig eller allerede havde foranstaltet Overgangen af Summer, som vare bevilgede for det ene Finantsaar, til et følgende Finantsaar. Da Regnskabsaaaret blev fastsat at skulle gaae fra 1ste April til 1ste April, istedetfor som hidtil at følge Kalenderaaaret, blev der tillige truffet den Forandring, som vistnok de tidligere bekendtgjorte Regnskabsoversigter have viist at være meget ønskelig, nemlig at der blev sørget for, at man betimeligt kunde afflutte Aarets Regnskab. Det er nu indrettet saaledes, at Regnskabet i det seneste 4 Uger efter Finantsaarets Udgang vil kunne være affluttet; men deraf følger tillige, at Finantsministeriet kun har kunnet tillade de andre Ministerier indtil en vis passende Tidsfrist inden Udløbet af disse 4 Uger at assignere paa det foregaaende Aar for de Restsummer, som endnu maatte være til deres Disposition. De fornødne Foranstaltninger i saa Henseende ere truffet ved Correspondence med Ministerierne og Ordre til Opbevaringsbetjentene, og jeg skal dertil sige, at jeg som Finantsminister anser det som en Selvfølge og skal ogsaa for mit Vedkommende, naar Rigsdagen ikke bestemmer det Modsatte, vide at sørge for, at overhovedet ingen Minister kan anvise en Restbeholdning, som han maatte have til gode ifølge et foregaaende Aars Finantslov, og indkassere den ved sine specielle Kassere og beholde den til Udgifter, som først komme senere i det følgende Finantsaar, skjøndt det maaskee slet ikke er vedkommende Minister selv at tilregne, at disse Udgifter ikke i rette Tid have været bestridte.